

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΝΩΤΕΑ

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Χρ. 10

Τιμή Φύλλου
5 λεπτά 5

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΡΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΩΝ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

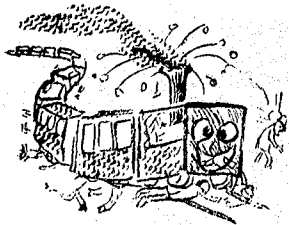
ΕΤΟΣ Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 23 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : Όδός Οικονομίου αριθ. 2 | ΑΡΙΘ. 22

ΑΠΟ ΤΩΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΗΤΩΝ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΤΑ ΝΕΑ ΘΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΩΡΗΤΗΣ Ο κ. ΣΤ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Λέων

Ο Βόας

Ο Πάνθηρ

Η Στρουθοκίμωλος

Ο Ρινόκερως

Ο Έλεφας

‘Η Τίγρις...λόγισημένη του κλωθών από τή νύξη της

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΚΑΡΙΕΡΑ

ΟΤΑΝ τὰ Στρ. Νομοσχέδια ἦσαν ἐπάνω στή βράσι τους και οἱ ἀντιβασιλικοὶ μύθροι ἐξηκοντίζοντο κατὰ ντουζίνες ἀπὸ τὸ βήμα και ἀπὸ τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς, κάποιος συνάδελφος ἐκ τῶν πρώτων κ' ἐκ τῶν εὐσευειδητοτέρων, διευθύνων μίαν πρῶινην ἐφημερίδα, ἔστειλε ἓνα συντάκτη του στὸν κ. Λεβίδην νὰ τὸν ἐρωτήσει ποίαν γνώμην ἔχει γιὰ ὅσα λέγονται μέσα στὴν Βουλή.

‘Ο κ. Λεβίδης ἀπέφυγε νὰ δώσῃ ὀρισμένη ἀπάντησιν, νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ κατὰ τῆς Βασιλείας και τῶν Πριγκιπίων ἐξεμώμενα. ‘Οταν δ' ἐπίσθη ἀπὸ τὸν δημοσιογράφον νὰ πῆ ἐπὶ τέλους κάτι, νὰ φανερώσῃ τὴν γνώμην του, προσέθη εἰς τὴν ἐξῆς βαρυσήμαντον ἐξομολόγησιν:

— ‘Ας πῆ δ,τι θελεῖ ὁ καθένας! ‘Εγὼ ἀπεράσισα νὰ τὰφῶσιν περὶ αὐτά!

Τὸ βράδι μου — ἀ εἶπε αὐτὰ ὁ συνάδελφος μου και τὸ πρωὶ κατὰ σαττακικὴν σύμπτωσιν, ἐιδίθισα στίς ἐφημερίδας: πῶς ὁ κ. Λεβίδης παρουσιάσθηκε

στὸν Βασιλέα κ' ἔμεινε δύο περίπου ὧρες μαζὴ 'Του. Καὶ τότε ἐξήγησα ἑμέσως πῶς εἶνε τὰ περιφρημα ΛΥΤΑ, τὰ ὅποια ὁ κ. Λεβίδης ἀπεράσισε νὰ τὰφῶσῃ.

ΔΕΥΤΕΡΟ δοκουμέντο: ‘Ο κ. Ράλλης ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμο— πρὶν δηλ. γίνῃ ἀκόμη πρωθυπουργός— ἐδήλωσε ρητῶς ὅτι μόνον ἀν ἀνακληθῶν οἱ πρίγκηπες ἀπὸ τὸν στρατὸν, θάποσοθῆθῃ ὁ ἄμεσος 'Εθνικὸς κίνδυνος και ὁ στρατὸς μας θάνακῆσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἐγθροῦ. ‘Ομίλησε μέλιστα, ἀν δὲν μᾶς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, και περὶ κάποιου σχεδίου ἐπιτυχόντος διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς Λαρίσσης.

— Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε! Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε! ἔλεγε μυστηριωδῶς, χωρὶς νὰ καθορίῃ και ποιοῦ εἶδους σχέδιον ἐνοούσε.

‘Ας εἶνε! ‘Ο κ. Ράλλης ἔγεινε ἄμεσως πρωθυπουργός και ΔΕΝ ἀνεκάλυψε τοὺς πρίγκηπας.

Τὸυαντιον μέλιστα. Τὴν ἡμέραν τῆς μάχης τοῦ Δομακοῦ, στίς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ὅτε δηλ. ἀκόμη δὲν εἶχε ὑποχωρήσῃ ὁ στρατὸς μας, ὁ κ. Ράλλης ἐφόρσε τὴν κανελλιὰ του ρεμπουμπικα, ἔτρεξε στὸ παλάτι κ' ἐζήτησε νὰ εἰσαχθῇ ἄμεσως στὸν ‘Ανακτα.

‘Ο ὑπασιπιστῆς τῆς ὑπηρεσίας τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐκείνην τὴν ὥραν εἰδειπνούσε και τοῦ ἤτο δῶνυατον νὰ τὸν ἀναγγεῖλῃ. ‘Ο κ. Ράλλης ἐπέμεινε.

— Εἶνε 'Εθνικὴ ἀνάγκη! ἐράναζε. Πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως και πρέπει νὰ ἰδῶ ἄμεσως τὸν Βασιλέα!

‘Ο ὑπασιπιστῆς δὲν ἐνοούσε νὰ συνηθῆ.

— Τότε θὰ πάω μόνος μου! φωνάζει ὁ κ. Ράλλης, ἐξάλλος.

— Πηγαίνετε! 'Ἦν τοιαύτη περιπτώσει ἐγὼ δὲν ἀναλαμβάνω καμμίαν εὐθύνην.

‘Ο κ. Ράλλης ἀνεβαίνει τρέχοντας τίς σκάλες, ἀνοίγει μὲ ὀρμὴν τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης, εἰς τὴν ὅποیان εὐρίσκειτὸ ὁ Βασιλεὺς, και πετῶν τὴν κανελλιὰ του ρεμπουμπικα στὸν ἄερα, φωνάζει:

— Ζήτω ὁ Διάδοχος, Μεγαλειότατε! Ζήτω ὁ Διάδοχος! ‘Η Αὐτοῦ 'Υψηλότης! ἔσποτε τὴν 'Ελλάδα σήμερα!

‘Ο Βασιλεὺς, λέγουσιν, πῶς ἐμευδιόσας, περιττὸν δὲ νὰ ἐξηγήσωμα τί τὸ μευδικὸν τοῦ ἐτήμεινε.

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ—ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
Αθήνα 23 Μαρτίου 1903.

•ΛΥΠΟΥΜΑΙ

κατάκαρδα διά την τοιαύτην κατάστασιν, ἔστω καὶ ἐνὸς φύλλου τοῦ Ἀθηναίου τόπου.

Τὰ λοιπὰ αὐτὰ λόγια τὰ γράφει ὁ κ. Λυμπρίτης διά τὴν Ἑστίαν, ἡ ὁποία ἐδουλοῦντοσεν βεβαίως δὲν ἐγένετο δεκτὸς ἀπὸ τὸν κ. τῶος Ἰσοπορὸν τὸν Στρατιωτικὸν ὁ ἰδιαιτέρως ἀπεσταλμένος τοῦ κ. Δηλιγιάννη.

Ὅταν ἡ Ἑστίς ἐγράφη πρὸ ἡμερῶν ὅτι ὁ κ. Λυμπρίτης ἔχει τὴν παραίτησίν του στὴν πόλιν του, πάλιν ἔβρισθη ἀπὸ τὸν ἴδιον ὡς λιβελλογράφουσα.

Λυπεῖται κατάκαρδα διά τὴν τοιαύτην κατὰ πτωσὶν ὁ κ. Λυμπρίτης.

Δὲν πρέπει νὰ λυπηθῶμε καὶ μῆς γιὰ κάποιον ἄλλην κατὰ πτωσιν, ἡ ὁποία εὐτυχῶς τὴν φράζαν αὐτὴν δὲν ἐπιβαρύνει τὸν Ἀθηναϊκὸν τόπον.

ΜΠΡΑΒΟ

στὴν Ἀθηναϊκὴν μαυδολινάτι. Μὲ τὴν προσηγορίαν συναυλίας τῆς, τὴν στεφθεῖται ὑπὸ ἀξιοβουκιάτου ἐπιτιμίας, μὲ ἀπέδειξαν—ὅπως ἐγράφη καὶ πολὺ ἀκαίως μὴ ἐφημερίστῃ—εἰς τὸν μακάριον αὐτὸν τόπον διὰ καθήκοντα θλοῦ ἀλλ' ὑπέρχουν καὶ μερικοὶ τοῦ καὶ μαυδολίνου.

Ἡ ἐπιτιμία τῆς μαυδολινάτις δὲν μᾶς εἰπέληξε καθόλου τὴν ἐπιμενόμενον. Καὶ τοῦτο διότι τὸσην ἀγάπην καὶ τὸσην φαντασίαν τρέφουν πρὸς τὸ ἄξιον ἔργον τὴ μίλη τῆς, ὡστε θλοῖ, οἱ ἀποτελοῦντες αὐτήν, ἀπὸ τοῦ προῖδου μὲχρι τοῦ τελευταίου δοκίμου, πιστεύουν ὅτι μετὰ τὸ μαυδολίνου, καὶ μόνον μ' αὐτῆ, ἠμποροῦμε καὶ τὴν Πόλιν ἀκάμῃ νὰ πύρουμε.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝ

κατὰ καθήκον μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν ἐλάβομεν ἡμεῖς περὶ τῆς Διελθούσης Ἐκθέσεως, πληροφοροῦντες συνίκα τὸν ἐπιτελλόντα ὅτι ὁ «Νουμάς» τοῦ ἀνοίγει ἐυχαριστίας τὰς στήλας του, ἀρκεῖ ὅσα ὑπόσχεται πρὸς ἡμᾶς γράφει νὰ λάβῃ τὸν κόπον καὶ νὰ τὰ υπογράψῃ, διότι διὰ παρομοίας φύσεως ζητήματα δὲν ἔχομεν καμμίαν διάθεσιν νὰ λαμβώμεν αὐτὴν τὴν εὐθύναν.

Ἡ ἐπιστολὴ εἶνε αὕτη:

«Κτίριε Διευθυντα,

Μίξ Διελθῆς: Ἐκθεσὶς ἀρχοῦντος εἰς τὴν Χάλκπειον ὑπὸ ἰδιωτῶν, οἱ ὁποῖοι ὑπερηκόνησαν καὶ αὐτὸν τὸν κ. Πηχ εἰς τὴν βελτίαν. Ἡ Κυβέρνησις, λέγουσιν, τὴν ὑποσχεθεῖται τῆς. Ἐκθεσὶς αὐτὴν καὶ ὁ Τόπος ἐξήταξεν ἔχον αὕτης ἄλλῃ τὴν ἀνοχὴν του. Καὶ ὅμως διὰ τὴν ἐν

ἀφελίμων—κατ' εὐφημισμὸν πάντοτε—βελτίων, δὲν ἔγινε. Κάνεισ ἀπὸ τοῦς λαϊκοῦς ἐδόχθη δὲν ἐτάλαμος ν' ἀναλάβῃ τὴν διὰ πενταλέπτων φυλλάδιων ἐκδοσὶν τοῦ ἔργου του. Στὸν πόλιν δὲ κόσηον εἶναι γνωστότεροι ὡς ποιητὰὶ ὁ κ. Τυμοῦ. Ἀρμεταῖς καὶ ὁ κ. Βι σπορίτης καὶ ὁ κ. Νέης καὶ δὲν ἐξέφυρμένοι ἄλλοι στίχοιλλοὶ καὶ στίχοιλλοὶ ἀκόμη, ἀπὸ τὴν μεγαλειτέραν ποιητικὴν φυσιογνωμίαν τῆς νοτέρας Ἑλλάδος.

Τὸ ἔδαφος τῆς κοινῆς γνώμης δὲν ἐκαλλιεργηθὴ ἀκόμηκαὶ οὔτε κἀν γίνεται ἐλαχίστη ἀπόθερα πρὸς μέλλουσαν καλλιέργειαν. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν προξενεῖ τὴν ἐλαχίστην ἐντύπωσιν καὶ γι' αὐτὸ περναὶ καθολοκλήριαν ἀπαρατήρητος ἡ εἰδησις ἀνευρέσεως ἀνεκδότων ποιημάτων τοῦ Σολωμοῦ, ἡ ὁποία ἐπρεπε νὰ χαιρετισθῇ ὡν μεγάλο Ἐθνικὸν γεγονός.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑ

εἰδησις τῆς ἐβδομάδος εἶνε ὅτι ὁ Ἐθνικὸς εὐεργέτης κ. Περματζόγλου προτέρεε μίαν ἀπὸ τῶν ἐν Κηρυσιᾷ ἐπαυλίαις του εἰς τὸ διαδοχικὸν ζεῦγος. Ἡ δωρεὰ αὕτη δὲν ἐγένετο ὑποδεκτὴ, καὶ τοῦτο διότι, καθὸς θέλουσ νὰ εἰσὶν μερικοὶ, ἡ προσφορά ἔγινε μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σελαμμερσοθῶν αὶ ἐπαυλίαις τοῦ Ἐθνικοῦ εὐεργέτου καὶ ναδῆσῃ τὸ νοῖσι του.

Τὸν κ. Περματζόγλου, ὡς Ἐθνικὸν εὐεργέτην, μόνον ὁ ἡμπεριεῖρος τοῦ Δημ. Θεατρῶν κ. Γικασίρης τὸν βάζει κἀτω, ἀφοῦ μᾶς παίρνει τ' αὐτὴ μᾶς κἀθε πρωὶ μετὰ τὸ νὰ μᾶς φωνάζῃ ὅτι ζοδειάζει ἀπὸ τὴν τσιπὴ του 1800 φράγμα τὴν ἡμέραν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ ἔχη ἡ Πρωτεύουσα θέατρον τῆς προκοπῆς.

Οἱ Ἐθνικοὶ εὐεργέται, βλέπετε, ἀρχισαν νὰ ξεφρωτῶνουν κἀθε πρωὶ πᾶν σάπανάμια.

ΚΑΠΟΙΟΣ ΒΕΒΗΛΟΣ

ἔβρισε διὰ στίλων τοῦ κάρρου τὸν σεπτὸν νεκρὸν τοῦ κειμήλιου Ἀρχιεπισκόπου Πατρῶν Ἱεροθεοῦ.

Ἄπὸ τοῦς ἀσθεῖς στίχους δημοσιευόμενον μόνον ἔνα τετράστιχοιγν, τὸ ὁποῖον εἶνε ἀρετὸν νὰ δεῖξῃ ἄλλῃ τὴν ἡδέθειαν τοῦ ποιήσαντος.

αφιλῆριστος, φιλόθεωπος, παλῆς, ἀγνὸς τὰ ζῆλι δὲκακίαις, φιλόπαις, δικαίος ἡγάπηθῃ. Μιτρώπο-υλ' Ἱεροθεοῦ, ἔργασετ' ἱεροῦ, ἔβρισε μὴμῃρ ἕλητην τοῦ βίον ἐκμετρίων.

ἵσως εἶχε κοίτην τὴ φωτιὰ τῶν ματιῶν ἐκείνων ὅπου μὲς στὴ φλόγα του εἶχε καὶ κ' αὐτῆ. Δι' εἶχε ἐκείνος τὴν παρουσία ἡνθρώπου, ἀλλ' ἐρίνετο ἕνα πνεῦμα τοῦ δόξου, ἕνα ἄγιο πλῆμα καὶ γλυκὺ, ὁρμημένο μετὰ τοῦς ἡμῶς τῶν ριθῶν ἐκείνων ποῦ ἡ μάγισσα γίνουσι πρὸ ἐρωτικῶν φίλων. Ἀκρίστατα τὰ φορημάτα του καὶ τὰ μαλλιά του ἀνακατωμένα. ἤτανε γέμματα ἀπὸ φύλλα, σπόρους, ἡγάθια, σπῆν νὰ εἶχε ἀμυθῆ μετὰ μανία μὲρὸς στῆν πύχτρα δόγμα τῶν κλάδων. Ἐπιστοληνέας ἡ ἔρωσις αὐτῆ ἀπὸ τὸ βλεμμα τῆς Ἰσαβέλλας, καὶ ἔρωσις κἀνωσ πᾶν νὰ ἴδωλε τὴν βουθῆ μὲς στὸ ἄγριο χῆμα. Μόλις ἄκουσε τὸν ἴστο τῆς φωνῆς στῆν πρώτη ἐρώτησι ποῦ τοῦ ἔκανε ἐκείνη, ἔρχισε νὰ φωνεῖ σὰν χεῖνος μὲτα στῆν πύκνῃ, πᾶν ἐνα σκοτισμένο ζαρκάδι. Καὶ δὲν τὸν ἔδοξε πλεῖα. Ἦτανε γέμωσ μεγάλη σιγῆ. Τὰ φύλλα ἐσάλιουν ἐπίκω στὰ κλάδι ποῦ εἶχε αὐτὸς ἔγγισθ στὸ δρόμω του. Μ' ἐκτύπησε ἐκείνη ἐκστασιακῆ ἀλλὰ δὲν βεβαίωσε. Ἐκστασιακῆς Ἦ ἐκείνη ἡ ἐμάνισσις—ποῦ εἶνε κἀμινὸν ὅψι ἀληθείας—ἐχόθηκε γιὰ πύχτρα μὲτα στὸ βίαικὸ ὄνειρο ποῦ τὴν κατακτούσε. Ἦτανε γέμωσ μεγάλη σιγῆ, σχεδὸν νεκρῆσι. Ποτὶ δὲν ὄσ τὸ ἡρημονίασιν.

Παῖδος

Ὁ ΠΑΤΡΟΣ. Δὲ ποῖ δὲν ἔφησ ἄς ἐκλύσται τὴν ψυχῆ σας, σ' αὐτὴ τὴ σιγῆ. Ποῦ δὲ εἰμπεροῦσται νὰ τὴν λησμονήσετε;

ΘΕΟΔΩΤΗ. Ἦτανε τὸ εἶλη Σεπτεμβρίου. Κίποι φύλλα ἴσαν ἀπὸ τότε ἀρρωστικῆ καὶ μαρμαίνου. Μωβῆμα ἐπάγγανε ἐκείνη ἐμπρός. Ἦναι ἐροκλόδο πιστέθηκε στῆν ἄκρη τοῦ φορημάτος τῆς κ' ἔρχισε νὰ φωνάζῃ. Τότε ἄλο μετὰ μῆς, μοῦ ἀνέθηκε τὸ κλάμα στὸ λαιμὸ. Καὶ τὸ νυκτεῖα μὲτα ποῦ τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας ἐστομοθενέτου ποῦ μοῦ ἐνεῖλεγε: ἌΠρόσεξέ τὴν, πρὸς τὴ τὴν, ἔσθ' ἐξέτη! Ἀπὸ τὴν φῆμ τοῦ σπυρῆτου ἡ μητέρα εἶχε τὴν ἀπασθεῖα τοῦ προσέτιου ἡθῆδου ποῦ ἐπάγγανε νὰ σπυρῆ τῆσιν στῆν ζωῆ ἡ ψυχῆ ἐκείνη, ἔτσι κἀμινέτη καὶ ἐρωτικῆ. Καὶ μοῦ ἐνεῖλεγε: ἌΠρόσεξέ τὴν! Πρόσεξέ τὴν! Κι' ἐγὼ δὲν εἶτερα νὰ τὴν προσέγῃ, δὲν εἶτερα νὰ τὴν προσέγῃ! Κι' ἐμάνε βουτηγμένη μὲς σ' ἕνα λατινεῖον αἵμα, ὅστε ζωντανῆ ὅστε πᾶσιμῃν.

Ὁ ΠΑΤΡΟΣ. Ποιὶ ἐρεῖ! Ἦσως εἶ ἐκείνη σὶ μετὰ βυθόσρη καὶ εὐρύτερη ζωῆ ἀπὸ τὴ δικῆ μας. Δὲν ἐπιθυνομε, ἀλλὰ κἀτίθεσε στὸ ἄσπλω μωστέριο. Δὲν ἔτσιρως εἶμῆς τὸς μωστέρι στὸς ὁποῖους ὑπάρκουσι τῶρα τὸ ζωῆ τῆς. Βεβαίως, δὲ εἶνε δεῖσι:

ΘΕΟΔΩΤΗ. Ἦμῶς, εἶνε ἐκείνη πλεῖα μαρμαρὶ ἀπὸ μῆς παρὰ τὴν ἡμᾶς μὲτα σ' ἕνα τόπο.

Ὁ ΠΑΤΡΟΣ. Καὶ ὅμως, Θεοδότη, κἀμινὸν φορὶ εἶνε τῶσο, κοινὰ ποῦ φαίνεται πᾶν νὰ ἐγγίξῃ μετὰ τὰ μουσικὰ τῆς δεικνύει κἀμινὸν ἡρόσις μὲτα καὶ ποῦ κίονα ὁ ἐκκοιμῶντα νὰ διπλεῖ ἐμάνισσι ἐκείνη.

ΘΕΟΔΩΤΗ. (ἠλπιεῖσιν στῆν ὄψεσ καὶ κούρκασι) Κοιμῆσαι ἐκείνη! (κροκοῦσαι)

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η "ΚΡΙΤΙΚΗ."

τὸ τελευταῖον τεῦχος τῆς μᾶς ἀνήγγειλεν ἡ ἀνεκαλίφθισαν στῆν Κέρκυραν ἐυχάτως κἀτῆν πᾶνῆτα ἀνεκδοτὰ ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ, τὰ ὁποῖα ἀβριον μεθῆριον παραδίδονται στῆν δημοσιότητα διὰ μᾶς νέης ἐκδόσεως ὁλοκλήρου τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου ποιητῆ μας, τὴν ὁποῖαν προστοιμῆζει εἰδικὰ ἐπιτροπὴ ἐξ Ἑπιφανίστων λόγιων ἀποτελουμένη.

Ἡ εἰδησις αὕτη, ἡ σπουδαιότατη, ὀλίγως ἀνεκίνησε καὶ ἀπόδειξις τρινωσάτιν ἡ περιόνησις τὴν ὁποῖαν εἰδειξε γι' αὐτὴν ὁ καθημερινὸς τύπος, μὴ καταδεχόμενος οὔτε ξηρῶς τὴν ἀναγγεῖλαι.

Καὶ δικαίως. Ποῖος ἐνδιαφέρεται σίγουρα ἡ τὸ Σολωμοῦ; Ἡ καλλιτέρας ποῖος ἐσκέφθηκε ἡ ποῖος εἰργάσθη γι' αὐτὴν τὸν κόσμον, νὰ διαφέρεται γιὰ τέτοια πρῆγματα;

Ἐκτός τοῦ παραπλῆν ὑπενόου κύκλου τῶν ὀγιῶν, ὁ Σολωμοῦ εἶναι καθολοκλήριαν ἀνωστος. Ἡ ἂν τὸν γνωρίζουν μερικοὶ, τὸν νομίζουμῆνον ὡς ποιητῆν τῶν δύο πρώων ἀστροφῶν τοῦ Ἰνυνοῦ πρὸς τὴν Ἑλευσίαν. Καὶ τοῦτο, διότι κανεῖς ἀπὸ τοῦς διμνέμενος, καὶ τὸς ἔχοντας καθῆκον δὲν ἐρόνησις νὰ τοῦς εἰν σμῆσιρ.

Μία λαϊκὴ ἐκδοσις τῶν ποιημάτων του, ἔτω καὶ διὰ τοῦ Συλλόγου πρὸς διάδοσιν

ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ ΤΩΝ ΕΠΟΧΩΝ

ΠΑΡΒΙΝΑ Δ' ΑΝΟΥΝΦΡΙΣΙΟ

ΟΝΕΙΡΟ ΒΑΡΙΝΗΣ ΠΡΟΤΑΣ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΛΑΜΠΕΔΕΤ

Ἦταν ἀνήσυχῃ, στενωμορημένη ἀπὸ ἕνα ὀλίθριον προαίτημα: Ἄλλ' ἐφῶ τὴν ἔνοιωθα γοητευμένη ἀπὸ τὴν ἀναβρεκτικὴ μοῖρα, σκαλοδομημένη ἀπὸ τὸ φρενῆμασ τοῦ πᾶν ὅτι τῆς καὶ τῆς ἀμαρτίας τῆς, ἀδιέφορῃ μὲρὸς στῆν ἴθε πύλη σωτηρίας, γεμμένη μ' ἕνα εἶδος φρικτῆ ἰσῆς μ' ὀμοσ. Ἄ ἐκείνη τὴν πηγὴ ἀπὸ αἵμα ὅπου ἔλαμπε αὕτη τῶσο κοινὰ, μὲτα στὸ σκοτῆρ... Ἦταν σάλεμα ἄλλω μᾶς φανέρος τῆς παρουσίας κάποιου ποῦ διάβαινε κἀμῶσα στῶς πλεκτοῦς θήμασ. Ἦτανε ὁ Βορῆνος, ἡ Ἰσαβέλλα τὴν ἀνεχώρησε καὶ τὸν ἐφώνησε μετὰ ὄνομα κῆρυκος τότε σκαυλάτῃ. Ἄνε βῆματα ἀπ' αὐτῆν καὶ ἡ ἔνοιωσας ποῦ ἐκείνη ἐταράχθη. Ἦσως εἶχε κἀταλόβῃ

λόγω έκλεινι πολλά ήμποροσταν να λεγοθιν και να γραφοσιν, τίποτε δε διν γραφεται, ενω αρκετά φιθοροσται.

Δύο τρεϊ φίλοι μου δημοσιογράφοι μου ενέπιστέθησαν δει περιμινουν να τελειώσθ ή έκθεσις διά να γράψουν. Δέν θά είνι όμως τότε άργά;

"Αν θ' αΝουμάς" ο όποιοσ διακρίνεται διά τήν ελευθεριαν τής γνώμησ και διά τήν γεννιαν και άμειλικτον του ψεύδοσ καυτηριαν, μου ήγοιγε" τάσ άποστροφασ, ήμποροσταν να ειπώ μερικιά, τά ελαφρότερα.

Νά ήλιπίω πώσ θά εύγω κατακρητικέσ άπανήττωσ;

Μί άκρον υπόδελφιν
Ι. ΖΑΙΠΗΔΗΣ

Υ. Γ. ΟΙ κ.κ. Πίγκ τής Διεθνούσ "Εκθέτωσ... τής 'Ελλάδοσ με άναγγειλαν πώσ θά έλθθ και θ Μενέλικ ιδώθ διά να ήνωμασ τήν έργον των. Διατί μεθ τό έκρουσαν δει μαζή με τόν κρατικόν Αύτοκράτορα τής 'Αδυσσησ θά μεσ επικραφή ήλριν τής Διεθνούσ 'Εκθέτωσ και ο βερδωνόσ Μενζουσεν;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΔΙΑ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ,

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΣΤΟΝ ΘΑΝΑΣΗ

Μπάριμα Θανάση,

Στό τελευταίο φύλλο του «Πατριώτη», τής έξυπνής και τής καλογραμμένης και τής πραγματικώς πατριωτικωτάτης εφημερίδασ που βγάζει ο κ. Πετριωσ και ή όποια δέν πολυδιαβάζεται κι' αυτή, γιατί οι Ρωμιοί δέν έμαθαν άκόμη ποιόσ πρέπει να διαβάζουσι—στό τελευταίο λοιπόν φύλλον του «Πατριώτη» μου ρίχεται χονδρικώς γιατί παραδέχομαι τίς ιδέεσ του «Νουμά» και φωνάζω κ' έγω μαζύ μ' αυτόν πώσ ή 'Ελλάδα σανιδοκρατείται.

Τί να σου πώ, μπάριμα μου! Γνωστικώσ άνθρωποσ είσαι, τό παραδέχομαι, μα στό ζήτημ' αυτό πέριτεσ μιλλία και μιλλία έξω. 'Ο Ντελγηγιάννοσ, λέι, δέν σταίει γιά τήν σανίδα. Δέν τήν έδημιούργησε αυτόσ. Είναι μάλιστα τό θύμιά τής, άφου τήν σανίδα τήν έδημιούργησαν οι 'Αττικάρχαι που τό έγνωρίζαν πολύ καλά πώσ ο γέροσ του Μωρηά και ο λέων τής Καρχαλούσ δέν θέλει και πολύ γιά να ρυμωκθή ήίτε από Μωρηκό ήίτε από μίαν παληοσανίδα.

"Όχι Ντελγηγιάννοσ, αλλά Ντελγηγιαννάκησ. "Όχι αυτόσ, άλλα οι 'Αττικάρχαι. Μά στό ίδιο συμπέρασμα δέν φθάνουσε, καλίττωγε;

Ήτε ή κόττα εγέννησε τό αύγό, ήίτε τό αύγό τήν κόττα, τό ζήτημα είνε πώσ υπάρχει μία κόττα—ο Ντελγηγιάννοσ μου ή οι 'Αττικάρχαι σας, που τό ίδιο κάνει—και πώσ υπάρχει ένα αύγό—ή Σανίδα τουσ.

"Αν δέν υπήρχεν ένα Ντελγηγιάννοσ στην μέση—Ντελγηγιάννοσ ρυμουλκούμενοσ, κατά τήν γνώμην σου—θά όπλιζαν ποτέ οι 'Αττικάρχαι με σαινίδεσ τουσ; ελικρινείεσ και άδέκατοσ; ήμποροσταν τουσ;

Ήλιπίεσ λοιπόν, μπάριμα Θανάση, πώσ δέν έχοις άδικη. "Όσο γιά τό άλλο, τό γενιανό ξεγαρβάλωμα που μου κοπανάζεσ, είμαστε συμφωνότατοι! Και θ' αΝουμάς" τόσα χρόνια τώρα τά φωνάζει. Μα ποιόσ τ' άκούει; 'Ο «Νουμάς» άκόμη ειπε και τ' άλλο, πρό χρόνον στην 'Εστίασ, τό όποιον και του λόγου σου σήμερα λέεσ, πώσ πρέπει να γίνθ μί νέα Φιλική 'Εταιρία διά να γλυτώσθ τήν πολιτεία μεσ από τήν γενική παραλυσία που τήν δέρνει και τήν μουντζουρώνει—άλλά κ' αυτό καθόσ τόσα άλλα, είνε καταδικασμένο να μένη ένα ώραιον όνειρον άνοιξιάτικησ ή φθινοπωρινήσ αύγήσ.

Ταύτακαί μένω με τήν σανίδα, ώσ έάνθημα όπωσ τήν θέλγσ του λόγου σου, ή με τήν σανίδα ώσ καρκίνο, όπωσ τήν θέλω έγώ

Ο άνεπίφοσ σου ΚΩΣΤΑΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

—Τό σημερινόν άρθρον του κ. Περ. Γιαννοπούλου είνε πορείε να τό λάβετε, κ. Παπαδαριμένοσ, και ώσ άπέντησιν στην επιστολήν σας. 'Ο «Νουμάς» καθίρωσε τήν αρχήν νάρθη τούσ συνεργάτεσ του να εκφράζουσι έλεύθερα τήν γνώμην των, έτω και αν ή γνώμη των είνε καθ' έλοκληρίαν άντιθετοσ πρόσ τήν ιδικήν του. 'Ο κ. Γιαννοπούλοσ έχει τήν γνώμην του περί του κ. Χρυσάνθμου. "Έγραψεν και μετ' τήν ιδικήν μεσ. Νά είσθε δε υπερβέβαιοσ ότι με τήν προθυμίαν και με τήν ευχαρίστησιν που δημοσιεύουσι τό άρθρον του κ. Γιαννοπούλου, με τήν ίδιαν προθυμίαν και ευχαρίστησιν θά έδημοσιεύωσι και άρθρον του μεταγρασοτό του «Αρμισθίουρουτό» περί οιδωθήτοσ λογίου μεσ και συνεργάτου μεσ, και περί του ίδιου κ. Γιαννοπούλου άκόμη, ο όποιοσ, γιά μεσ τουλάχιστον, είνε ένασ, αν μη ο μόνωσ, που στήριζει τήν έργασίαν του επάνω στην είνουειθήσιν και στην βυβαί μελέτην. "Έν τούτοισ και μ' έλ' αυτόσ, έξκαλοουδομεν να παρακαλώμεθα πώσ δέν έπρεπε να γίνθ και τόσοσ λόγοσ γιά ένα σηκικιά παληοπανταλόν του 'Ουί.

—Μήδετε, κ' αυτό, κ. Πάτριε, αν είνε ενδιόφερε. 2600 δρ. τόν μήνα παίρνει τό 'Αλέϊον από τήσ εργατικώσ Αττιδασ αι όποιοι παρκαλοουθουσι τά μαθήματα του κ. Τρουφερί. "Όλα σχεδόν τά κορίττα τής άνωτέρας τάξωσ παρκαλοουθουσι τά μαθήματα του γιά να τελειοποιήθουσι στην Γ'αλλικήν γλώσσην και στό Γ'αλλικόν θέατρον. Θά έξκαλοουθήτε, κατόπιν αυτών, να ζητήτε τουσ

λόγουσ ένασ κα τό όποιον δέν όποστηρίζεται τό 'Ελλην. Θέατρον. από τήν όριστοκρατίαν μεσ;

— κ. Μαργαρίτην. Κακοήθιστότον. Κανένωσ από τουσ δεισυνότασ, ότεσ από τόσοσ συντάκτεσ τής «Κριτικήσ» δέν μεταφράζει τήν επιστολήν τουσ "Αστωσεσ. "Αν έγράφη αυτό, δέν σημαίνει τίποτε. Άποδεικνύει ότι ή καλή πίστις λείπει άπ' όλασ τήσ πράξεισ, και από αυτέσ άκόμη τεί... επιστολλασ των εφημερίδων.

— κ. Α. Ήνρ... Βίεσ Ναυτίλιον. 'Ελάθεμε τήν επιστολήν σας με 150 γραμματόσημα... μεταχειρισμένα διά να είνε έγγραφομεν ανθρωπητήν διά μίαν τριμηνίον! Μά ήθελοσε του Θεού, μεταχειρισμένα γραμματόσημα τί μεσ χρειάζονται; Ήμείσ διά τής γνωστοποιήσεωσ μεσ εννοούμε γραμματόσημα. 'Ελληνική άμεταχειρίστ, τά όποια είνε εύκολον να εξαργωροθώ, δέν ζητοσμε δε μεταχειρισμένα, διότι δέν έχομε καμμίαν διάθεσι κοντά στούσ άλλωσ μελλέδεσ μεσ να φορτωθώμε και τόν μελλή του γραμματοσυλλέκτου!...

Η ΕΔΡΙΣ

(έκ των του "Αγγλου Goldsmith)

Νάν του κερτίο τό φώσ τό ώγοσ
Προβλίη ή 'Εδριε με πρόσωπο φαιρό'
Κι' όσον ή κούρτ νύκτα προχωρεί,
Τόσον άκτινισ γύνει πώ λαμπρό.

Κεφαλληνία

εάλωτοψ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ κ. κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΤΩΝ ΕΠΑΧΡΙΩΝ

'Ο «Νουμάς» από τήν 1ην 'Απριλίου δέν θ' άποστέλλεται πλέον στήσ 'Επαρχίασ διά τουσ Ηρακτορείον των 'Εφημερίδων.

'Επειδή όμως υπάρχουν μεκοί οι όποιοι θά θέλουσι ίδωσ να διαβάζουσι τόν «Νουμά» καθιερωόμεν δι' αυτούσ τών

ΔΙΔΡΑΧΜΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΑΣ

άντι των όποίων θά ύποχρεώνεται τό γραφετόν ναποστέλλθ τό φύλλον τακτικώσ εϊε τόσ προσηλορόνοντασ έπί

ΜΙΑΝ ΤΡΙΜΗΝΙΑΝ

Αϊ συνδρομαί άποστέλλονται εϊε τό γραφετόν μεσ διά χαρτονομίματοσ ή διά γραμματοσήμων 'Ελληνικών.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙΣ ΤΗΣ 'ΕΠΟΧΗΣ, 23

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΟΑΛΑΣΣΗΣ

Μόλιε εϊε Παρισίωσ τή επήβαλλον τόν γάμον, τήν ήνάγκασαν να δεύθ ώσ σύζυγον ένα πλούσιον κημετείαν, όσισ εκάμεν ότι ήδύνατο ίνα καταστρέψθ πών ιδανικόν της και καταστήσ βίβασαν εν βίον της.

Και εκίενος...

"Έγραψε όιε, τρεϊ, πολλάκι, τήν εκθέρισε, τήν καθιέτισεν, άλλ' αι επιστολαί περιήρονον εϊε χείρασ τής οικογενείασ της και ούδεν έκτοτε ήκουσε περί αυτό.

Τό μελανόν πολεμικόν εϊεν αναχωρήσθ και ο καιροσ έρηψε τουσ πέπλοσ του μεταξύ αυτών.

"Εκίεν όμως εκίλισε πολυτίμωσ έντεσ τής καρδιασ της τό γλυκό αυτό σίσθημα των είκοσι έτών, και μετá τόν θάνατον του σύζυγου της έζησε μόνη και έρημοσ, άφιερωμένη εϊε τήν άγάπην των δύο ροδοχρόων θυγατέρων

της όποιασ οι αδελφοί της άπέκτησαν.

Και τώρα είσπεσ ότι επανήρξετο... οί.. βεβαίωσ όχι αυτόσ.—Τό ίδιον ειδύλλιον επανήρξετο να άνανεωθ ή εϊε μέρος τής άνεσίασ της, ώσ αν τό είμαρμένοσ εκήτει ίκανοποίησι.

"Όχι!.. αυτήν τήν φοράν όμως δέν θά άφηνε αυτή να καταστραφ ή άλλη μία ζω ή ιδική της... δέν θά άφηνεν ούδεν πρόσκομμα να μεσολαβήσθ εϊε τό θέλημα της είμαρμένησ.

"Εάν πράγματι ήγάπα τήν Ρόζαν και ήτο άξιωσ αυτής, θά είνετο σύζυγοσ της έτω και αν όλοι άνθίσαντο.

Θά εκποστάτωσ αυτή τήν ευτυλίαν της μικρά άνεμίεσ της... ήτο άρκετά πλουσία και ή δέλησιε της ένασ τής περιουσίασ θά εϊερίωνεν άρκετά.

"Η γρεια γαληνιότρα ήδη περιπάτησεν επί μακρόν εϊε επί του εύρωσ είσάτοσ και εισήλιε κατόπιν βραδυποροεσ εϊε τά διωμάτια της.

"Εκεί άπέπαμε τήν θαλάμηπολον και άφου έκίλισε τήν όύσαν, ή ήμίεσ μικρόν σήτην του γραφείου της και έξήγαγε δίμα ίπποτόλων αϊτρινομέλιον υπό του χρονοσ, μίαν παλαιάν φωτογραφίαν και δύο τρεϊ μικράσ άποετηρομένασ άνθόδεμασ.

Τά ήλιώσε βραδέωσ ενόσπιόν της, έκλεθε τό μίτωπον μεταξύ των παλαιών και τά παρετήρησε τρυφερά.

"Όλίγα δάκρυα εϊχον βαμψήσθ τουσ γένουτικώσ όφθαλμοσ της. "Ήτο πάντοτε ή ίδια γλυκέσ νέεσ των περιε-

των τουσ Παράδ... Άπό τόσων έτών τήν παρητέρι πάντοτε...

"Ήδύνατο κ' εκίνη τώρα να ήτο εύτυχ ή μητέρα, σύζυγοσ και μάμμη να εϊεν αύθη εϊε τήν γην αυτήν τήν εύτυχίαν και να μη έθυσιάζετο εϊε τόν βιωμόν των άνθρωπίων" προλήψωσ!

Νά ήτο υίεσ του άραγε;.. ή άπλή συγχυρία;.. υίεσ εκίενου...

Πόια παράδοξοσ τύχη επανέφερε τώρα τό αιμά του να άνανεωθ τό άποθανόν ειδύλλιον, ώσ αν ή πικρία του παλαιού χωρισμού επίζήσασα εκήτει επανόρθωσιν επί των άπογώνων...

"Ηρξισε νανανήντηκθ πάλιν τάσ παλαιάσ επιστολάσ επί των όποίων τοσάκι εϊχον πληρηθ ή όφθαλμοσ της, πικρά δε μεσίδεματα συνίστηον τά ήνω ζελίη της.

Ναι τήν ήγάπησθ και αυτήν άλλωτε...

"Τί εϊχεν απομνήσθ τώρα;.. 'Εξ ή άκούη; Μετá τήν διαμνησιν αυτήν του κρωτόσ των ποταί τώρα τόν περιούρον, ποταί μερίμαί και ποταί ούναί να έλεύκαναν τήν μελαγχροίην κεφαλήν του;

Ήξε προχωρήσθ πολύ ή νύε και εν τούτοισ ή γρεια ήγάρησε έπί πρό των λειψάνων της, απογγίλωσα εκ διαλειμμάτων τουσ όφθαλμοσ.

"Οι δύο περιπόλιτεσ πόνοι, οι πτεσυγίσαντεσ άλλωτε μετ' άγωνία εϊε τήν άμνησθησαν, συνηροδοντο τώρα εν όρηγώδι τρυφερότητι, εϊε περιπαθ ή σύνδεσμον δύο νέων αϊσθημάτων και δύο νέων καρδιών. (Άκολουθετ)